

Giới thiệu Vẫn Là Anh Ấy

Truyện Vẫn Là Anh Ấy của tác giả Bối Tâm thuộc thể loại truyện ngôn tình hiện đại. chàng trai ấy tên là Diệp Từ Ngan, là người mà năm ấy cô yêu. Chính là dùng hết sức lực, và sinh mạng để yêu.

Năm cô mười tám, Từ Ngan chuyển đến lớp cô, cậu ta ngồi cuối lớp. Bởi vì dáng người cậu ta cao ráo, lại gầy ốm, da trắng như con gái, lúc nào nói chuyện cũng từ tốn, nhẹ nhàng, nên ai cũng bảo cậu ta là gay, đôi lần còn có mấy bạn nam tỏ tình với cậu ta nữa.

Cô và anh chàng năm đó sẽ diễn biến như thế nào. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Là Anh Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Chàng trai ấy tên là Diệp Từ Ngan, là người mà năm ấy tôi yêu. Chính là dùng hết sức lực, và sinh mạng để yêu.

Năm tôi mười tám, Từ Ngan chuyển đến lớp tôi, cậu ta ngồi cuối lớp. Bởi vì dáng người cậu ta cao ráo, lại gầy ốm, da trắng như con gái, lúc nào nói chuyện cũng từ tốn, nhẹ nhàng, nên ai cũng bảo cậu ta là gay, đôi lần còn có mấy bạn nam tỏ tình với cậu ta nữa.

Lúc đó cậu ta đỏ mặt hằm hằm, gồng từng tiếng “Tôi không phải gay”.

Tôi ngồi một bên không nhìn được mà cười ngặt nghẽo.

Đôi lúc còn cậ mạnh mẽ mà vỗ đầu cậu ta “Tiểu bạch kiểm, cười một cái cho chị xem nào”.

Nhiều lần, rất nhiều lần sau đó, cậu ta đã cười với tôi, rất dịu dàng.

Một ngày nào đó, tôi chợt ép Từ Ngan vào sát tường, ngửa đầu hỏi cậu ấy “Thích tớ không, từ nay, cậu có thể dựa vào tớ”. Nghe thì giống lời tỏ tình của một thằng con trai hơn.

Nhưng Từ Ngan lại trân mắt nhìn tôi một lúc, sau đó, từ từ cúi đầu xuống, hôn tôi.

Tôi chính thức độc quyền chiếm hữu Từ Ngan.

Từ Ngan lần đầu tiên đến căn phòng trọ nhỏ của tôi, bước vào thế giới chưa một lần nhìn thấy, khi tôi dọn dẹp phòng, anh ấy vốn định bê chiếc bàn giúp tôi, nhưng mãi cũng không nhấc nổi, nhìn anh ấy gương mặt trắng nhợt, thở hổn hển, tôi lại thấy buồn cười.

Tôi trầm giọng, ánh mắt tinh nghịch nhìn anh “Em ngồi nghỉ đi, mấy việc này anh làm là được rồi”. Còn cầm bàn tay anh ấy mà vỗ mấy cái.

Từ Ngan trừng mắt với tôi, nhưng lại yên lặng rồi xuống một bên, cố gắng thu mình không muốn làm vướng bận tôi.

Lâu lâu anh lại giúp tôi lau mồ hôi, rót cho tôi cốc nước, quạt thay tôi.

Có lần tôi ôm bình nước đi phía trước, Từ Ngan đi ngay sau lưng tôi, bác gái kể nhà nhìn thấy bảo “Đề bạn gái ôm bình thể này, cậu là con trai sao hả?”.

Tôi dừng lại nhìn bác ấy “Không phải đâu ạ, nếu để anh ấy ôm bình nước, khi ngã cháu không thể đỡ nổi anh ấy, nhưng nếu cháu ngã thì anh ấy sẽ đỡ được cháu đấy ạ”. Tôi xoay đầu cười hề hề với Từ Ngan, anh ấy bình thản mà cười với tôi “Ừ”.

Đường đời mỗi người đều khác nhau, gặp được người nên gặp, yêu đúng người nên yêu, vì thế, tôi tin vào duyên phận của tôi và Từ Ngan.

Trước đây, tôi nghĩ mình sẽ gặp được một người đàn ông tốt, có thể để tôi dựa dẫm, che chở tôi cả đời, nhưng khi gặp được Từ Ngan, tôi lại bằng lòng để anh dựa dẫm cả đời, che chở hạnh phúc của chúng tôi cả đời, chỉ cần anh ấy ở bên cạnh tôi là đủ.

Bởi vì đàn ông, luôn đặt nặng cái tôi lên trên đầu, nhưng người đàn ông của tôi, có thể nhúng nhường, có thể tùy ý tôi làm loạn, cho dù người khác chê bai anh, dè bỉu anh, chỉ cần tôi nắm lấy tay anh, anh vẫn sẽ cười đáp lại.

Đôi lúc tôi lại thấy tủi thân, muốn giống như cô gái khác, một lần đi dạo cùng Từ Ngan, tôi chợt đứng lại than mỏi chân, dùng bộ dạng đáng thương nhất có thể mà nhìn anh ấy.

Từ Ngan hí hóp nhìn tôi, bất giác tôi thấy mình hơi quá rồi, vốn biết sức khỏe anh rất yếu, lại cố chấp muốn anh công tôi, khi tôi muốn nói “Hay là thôi đi” thì anh khẽ nhủ mảy rồi xoay người, ngồi xuống, tấm lưng anh thon dài, nhìn rất mỏng manh, tôi e dè leo lên lưng anh.

Tôi nghe được hơi thở nặng nề của Tống Ngạn, cảm nhận được anh dùng hết sức lực của mình để đứng dậy, trái tim tôi nghẹn đi. Tôi vỗ nhẹ vai anh “Được rồi, thả em xuống đi, em không mỏi chân nữa”.

Từ Ngạn không nói lời nào, kiên trì đi, đến bước thứ mười một, anh mới đặt tôi xuống.

Gương mặt anh trắng bệch, mồ hôi đổ đầy trên trán. Tôi xót xa lau giúp anh, giọng lạc đi “Quên bảo anh, dạo này em lên ký rồi”.

Từ Ngạn bỗng ôm chặt lấy tôi, nhịp tim vẫn còn đập nhanh trong lồng ngực “Bây giờ là mười một bước, sau này sẽ là năm mươi bước, một trăm bước, rồi sẽ có ngày anh công em về đến nhà”.

Đây chính là tình yêu của tôi, không cần biết anh ấy có thể công tôi đi được bao xa, lại không chấp nhất tính trẻ con của tôi, chỉ cần nhìn thấy anh cố gắng làm tôi vui, tất cả đã đủ lắm rồi.

Mùa đông thứ ba trôi qua, chúng tôi vẫn ở bên nhau như điều nhiệm màu của cuộc sống.

Tôi chưa bao giờ tin vào câu nói “Tình yêu không phải là tác cả, cũng không phải là phép màu”. Bởi vì đối với tôi, Từ Ngạn đã trở thành thế giới duy nhất thuộc về tôi.

Khi Từ Ngạn bảo với tôi anh phải ra nước ngoài du học. Tôi làm gì mà có tiền để bắt chấp đi theo anh chứ. Tôi chỉ có thể ở lại, chờ đợi và tin tưởng vào tình yêu của chúng tôi, đã từng yêu nhau như thế, tôi tin vào vị trí của mình trong lòng Từ Ngạn.

Ngày tiễn anh ở sân bay, anh đã nói “Đợi anh, anh nhất định trở về, nhất định sẽ công em về đến nhà, chỗ dựa của em, chỉ có thể là anh”.

Điều tôi không ngờ tới, chính là thời gian đã bào mòn đi lòng tin của tôi, năm đầu tiên, lòng tin vào tình yêu của tôi vững trãi như một bức tường thành, ngày ngày đều cố gắng sống tốt, nhiều lần nghĩ về một tương lai, Từ Ngạn khỏe mạnh trở về, cầu hôn tôi.

Năm thứ hai anh đi, có người tỏ tình với tôi, đã có những lần lưỡng lự, nhưng tôi từ chối, có lẽ tôi vẫn còn vương vấn chút gì đó hơi ám từ anh, những hồi kia quá đẹp, quá ấm áp.

Năm thứ ba, một buổi chiều nào đó, tôi lang thang trên đường, nhìn theo một anh chàng đẹp trai đến ngõ ngách, sau đó chợt nhận ra, có phải tôi đã quên mất Từ Ngạn?

Và một chiều nào đó, tôi nhón chân, hôn người con trai khác.

Anh ấy có thể che mưa cho tôi, công tôi đi trên từng con phố, thay tôi bê đồ, nhưng mà tôi hiểu, người yêu của tôi, không có ai thật lòng hơn Tống Ngạn.

Một ngày nào đó, khi chúng tôi đi chơi vào lễ valentine, anh ấy nắm tay tôi chen qua cả đám đông, bởi vì anh ấy đi trước, lại nắm tay tôi, nên không hề nhìn thấy sau lưng, tôi vẫn phải chật vật chen qua đám người, lại còn phải theo kịp bước của anh ấy, tôi bất giác nhớ Từ Ngạn, tuy không thể chen vào đám đông phía trước, nhưng anh luôn đứng bên cạnh tôi, sau lưng tôi, như vậy anh mới có thể đỡ tôi khi tôi ngã.

Từ Ngạn không mạnh mẽ như người khác, nhưng lại yêu tôi theo cách của riêng anh ấy.

Tôi chia tay cũng vào ngày valentine đó.

Đó là năm thứ ba, mối tình chỉ vừa hơn hai tháng.

Tôi đã không còn tin vào câu “Tình yêu là tác cả” nữa, hơn nữa, tôi còn nghĩ “Tình yêu chính là nỗi ám ảnh”.

Tôi bị ám ảnh bởi tình yêu với Từ Ngạn năm ấy.

Sau đó tôi lại quen người con trai khác, tôi bước sang tuổi hai mươi lăm, làm quản lý về tiệc cưới cho một khách sạn.

Tôi chia tay bạn trai mới ba tháng sau đó, đơn giản vì một lần, tôi bê bình nước nhưng anh ấy lại giằng lấy, bởi vì anh ấy là đàn ông, là bạn trai tôi, anh ấy không thể đứng một bên nhìn tôi bung bê như vậy được.

Có lẽ rất ngớ ngẩn nhưng tôi hiểu, tôi không chia tay anh ấy vì chuyện như vậy, mà chỉ vì, anh ấy không chiều tôi như Từ Ngạn.

Từ Ngạn của tôi không phải vậy, chỉ cần điều tôi thích, tôi muốn, anh ấy đều làm cho tôi, dù làm được hay không được, anh ấy vẫn cố gắng hết mình.

Năm thứ năm, Từ Ngạn trở về, vào một ngày mưa tầm tã, anh xuất hiện trước mặt tôi, vai áo đầm nước, mỉm cười với tôi “Anh nhớ em”.

Trở về rồi, nhưng đến khi anh trở về, tình yêu của tôi liệu có còn được như lúc ban đầu?

Nếu như anh biết, trong những năm anh rời khỏi, tôi đã từng thay lòng, đã vì cô đơn mà ở bên người khác. Anh sẽ ra sao? Liệu anh có trách tôi không?

Nhưng tôi vẫn về bên cạnh anh như một quy luật, không phải vì yêu đương cuồng nhiệt như tuổi trẻ, mà là vương vấn. Là vì tôi biết, chỉ có anh mới thật

lòng với tôi.

Một năm sau đó, Từ Ngạn vẫn chưa cầu hôn tôi, cũng không có ý định tiến đến hôn nhân.

Ngày nào đó của tháng mười, hoa dã quỳ đã bắt đầu nở, Từ Ngạn ngắt đi trong tay tôi.

Giây phút ấy, tôi đã sợ hãi biết nhường nào. Hóa ra, anh trở về, chính là biết bản thân chỉ còn hai năm để sống, sau những chuỗi ngày điều trị ở Mỹ, cuối cùng cũng phải bất lực trước số mệnh.

Anh nói “Anh thật tiếc khoảng thời gian năm năm kia, nếu biết trước không thể thay đổi được số mệnh, anh sẽ không rời đi, sẽ ở bên cạnh em, mang em đi khắp thế giới”.

Những lần Từ Ngạn ngắt đi càng nhiều hơn.

Lại một ngày nào đó, nửa đêm tôi chạy sang phòng anh, lồng vào tay anh một chiếc nhẫn “Từ Ngạn, bây giờ xem như anh là chồng của em rồi”.

Từ Ngạn trừng mắt với tôi, anh đẩy tôi ra “Chuyện gì anh cũng có thể chiều em, riêng chuyện này không được”.

Tôi mím môi “Không được cũng phải được, tiền bạc của anh, nhà của anh, tài sản của anh, em đều muốn”.

Từ Ngạn nhượng mảy, nhìn tôi cười khỏ “Vậy anh viết di chúc để lại hết cho em”.

Anh vẫn như vậy, có thể bao dung cả bản tính tham lam của tôi, được một người yêu là như thế đấy, cho dù tôi có ngang ngược, cố chấp, ích kỷ, tham lam, anh vẫn sẽ bao dung cho tôi.

Tôi ôm chặt lấy Từ Ngạn, nghẹn ngào nói “Anh em cũng muốn”.

Lần thứ n Tổng Ngạn chiều theo sự cố chấp của tôi, lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất chúng tôi lên giường với nhau.

Ngày hôm sau, khi tôi cảm tờ đăng ký kết hôn, cũng là lần đầu tiên tôi thấy Từ Ngạn khóc, anh ngồi một mình trong phòng, lặng lẽ khóc, vì đau đớn, vì bất lực, vì thương tôi.

Những ngày sau đó Từ Ngạn chỉ ôm tôi ngủ. Một ngày đầu tháng hai, nửa đêm tôi giật mình tỉnh lại, Tổng Ngạn gục người trên bàn, bên cạnh có một mẩu giấy, siêu vẹo viết mấy chữ “Yêu em, Tô Ngải”.

Tôi hoảng loạn nhún chuông, ôm chầm lấy Từ Ngạn, hy vọng vào điều kỳ diệu mong manh nào đó.

Một giờ sau, bác sĩ điều trị của anh lắc đầu, ông ta nói điều gì đó, tôi không nghe rõ, xung quanh là tiếng ồn ào, tiếng khóc la của mẹ anh. Tôi đứng như con rối hồng trần trần nhìn anh, dường như tôi nghĩ, chỉ cần nhìn như thế, bất chợt lúc nào đó anh sẽ mở mắt nhìn tôi, đã rất nhiều lần như vậy rồi.

Tôi không biết mình đã trải qua như thế nào, nhưng hiện tại tôi đang nằm bên cạnh anh, Từ Ngạn lạnh quá, tôi choàng người ôm lấy anh. Trên người anh có một mùi hương rất nồng.

Bốn bề yên tĩnh quá, tôi không nhìn thấy Từ Ngạn, chỉ có thể ôm anh, có tiếng động mạnh, phía trên ánh sáng chiếu vào mặt tôi, tôi hoảng hồn nhìn đám người lạ mặt, sợ hãi ôm lấy Từ Ngạn.

Cả đám người dùng sức lôi tôi ra, tôi bất lực chỉ có thể hét tên anh, Từ Ngạn, Từ Ngạn của tôi, anh ấy là chồng tôi, bọn họ mang Từ Ngạn của tôi đi đâu mất rồi?

Cả căn nhà rộng lớn, có rất nhiều người, gặp ai tôi cũng hỏi “Có thấy Tổng Ngạn của tôi không?”. Bọn họ đều nói anh ấy bận rồi, rất nhanh sẽ đến thăm tôi.

Từ khi nào Từ Ngạn quên mất tôi rồi, tôi nhớ anh quay quắt, ngồi khóc cạn nước mắt mà vẫn chỉ có một mình. Tôi đau đớn bấu chặt những ngón tay, cô đơn đến tưởng chừng như chết đi rồi.

Một ngày nào đó, Tổng Ngạn quả thật đến thăm tôi, anh ấy còn đưa tôi đi, vẫn bộ dáng cao gầy ấy, quen thuộc như trong ký ức của tôi “Đừng khóc, anh ở đây”.

Bạn đang đọc truyện *Vẫn Là Anh Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.